

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησι Γραμμάτων ἐκ Κάδμου καὶ Φοινίκων

Ἡ λέξις «φοίνιξ», καὶ ἡ παρ' Ἡροδότῳ χρῆσις αὐτῆς, ἔδωσαν τὴν χρυσὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς πάσης φύσεως χρησθέντας «ταγοὺς» τῆς συμβατικῆς γλωσσολογίας καὶ συνάμα ὀπαδοὺς τῆς δογματικῆς θέσεως: «**ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἑλληνικὸν**», νὰ δαιμονοποιήσουν τὴν προέλευσιν τῆς γραφικῆς ἀναπαραστάσεως τῶν φωνημάτων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, γνωστῆς ὡς «**ἀλφαβῆτου**» καὶ νὰ θεωρήσουν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὡς μὴ προελθόντα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς διανοίας ἀλλ' ὡς προῖον εἰσαχθὲν παρὰ τῶν Φοινίκων.

Ἴδου ἡ ἐπίμαχος παράγραφος τοῦ Ἡροδότου (485-421/415 π.Χ.) ὡς αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον «Ἡροδότου Μοῦσαι Ἱστοριῶν πέμπτη ἐπιγραφομένη Τερψιχόρη»

*58. οἱ δὲ Φοίνικες οὗτοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀπικόμενοι, τῶν ἦσαν οἱ Γεφυραῖοι, ἄλλα τε πολλὰ οἰκῆσαντες ταύτην τὴν χώραν ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἑλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα, οὐκ ἐόντα πρὶν Ἑλλησι **ὡς ἐμοὶ δοκέειν**, πρῶτα μὲν τοῖσι καὶ ἅπαντες χρέωνται Φοίνικες· μετὰ δὲ χρόνου προβαίνοντος ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων. [2] περιοίκεον δὲ σφέας τὰ πολλὰ τῶν χώρων τοῦτον τὸν χρόνον Ἑλλήνων Ἴωνες, οἱ παραλαβόντες διδασχὴν παρὰ τῶν Φοινίκων **τὰ γράμματα**, μεταρρυθμίσαντες σφέων ὀλίγα ἐχρέωντο, χρεώμενοι δὲ ἐφάτισαν, ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ἐσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα, **Φοινικῆα κεκλήσθαι**. [3] καὶ τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἱ Ἴωνες, ὅτι κοτὲ ἐν σπᾶνι βύβλων ἐχρέωντο διφθέρησι αἰγέησι τε καὶ οἰέησι· ἔτι δὲ καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἐς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι.*

Διαπιστοῦται, ὅθεν, ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, καὶ μόνον αὐτὸς, ἐξ ὅλων τῶν γραμματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ τῶν Ἑλλήνων γράμματα «**Φοινικῆα ἐστὶ**», πρὸς τέρψιν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν ὀπαδῶν τῆς φιλοσοφίας «**ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἑλληνικὸν**».

Ἵντες ὅμως γνήσια τέκνα τῶν προγόνων, οἵτινες ἠρεύνουν πρὸ ἀποδοχῆς, ὀφείλομεν, πρὸ υἰοθετήσεως, κατὰ γράμμα, τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸ, παρ' Ἡροδότῳ, χρονογράφημα νὰ ἐρευνησωμεν, ἀναλύσωμεν, αἰτιολογήσωμεν καὶ εἶτα ἀποδεχθῶμεν ἢ ἀπορρίψωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου λεχθέντα περὶ τῆς προελεύσεως τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησι γραμμάτων. Ὀφείλομεν δικαίαν κρίσιν πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας καὶ οὐκ ἐστὶν δίκαιον τὸ κατὰ τὸ δοκοῦν ἀπορρίπτειν καὶ ἀποδέχεσθαι τὰς παρὰ Ἡροδότῳ πληροφορίας. Ἐπὶ τῷ ἀπλουστέρῳ· Καλὸς κάγαθός ὁ Ἡρόδοτος δι' ἅ σημεῖα τοὺς προγόνους ἐπαινεῖ· κακὸς καὶ δόλιος ὁ Ἡρόδοτος δι' ἅ σημεῖα τὸν τῶν Ἑλλήνων ἐγωισμόν θίγει. Ὀφείλομεν, ὅθεν, πρῶτιστα νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἀναχθῶμεν εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ τὰς συνθηκὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἀνέγραψεν τὰς ἱστορίας του καὶ νὰ ἀξιολογήσωμεν τὸ θάρρος τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐρμηνεύσωμεν δεόντως τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγραφεῖσαν ἐπιφύλαξιν «**ὡς ἐμοὶ δοκέειν**» δι' ὅσα περὶ τῆς προελεύσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀναφέρει.

Εἰς τὸ ἐρώτημα «**τί εἶναι ἱστορία;**» ἀπαντᾷ εὐστόχως ὁ Edward Hallett Carr (28/06/1892–05/11/1982), ὅστις εἰς τὸ ἔργον «the historian and his facts» (1961-Cambridge University Press) ἀναλύει τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατος ἡ καταγραφή ἀντικειμενικῆς ἱστορίας.

Πράγματι, ἀκόμη καὶ ἐὰν ὁ ἱστορικὸς ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν ὄλων τῶν φάσεων ἐνὸς ἐξιστορουμένου γεγονότος, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ καταγράψῃ τις τὰ γεγονότα ὡς πράγματι ταῦτα συνέβησαν.

Ἡ ἄποψις τοῦ E.Hallett ἐνισχύεται ἐτι περισσότερο ἐν τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἡροδότου, δεδομένου ὅτι ἡ ἀλήθεια τῶν ἀναφερομένων τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ὑπὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ συγγραφέως (ὡς ἐμοὶ δοκεῖν). Δὲν θεωρεῖ, συνεπῶς, ὁ Ἡρόδοτος τὴν «Φοινικήαν» προέλευσιν τῶν γραμμάτων δεδομένην ἀλλὰ «προσωπικὴν τοῦ ἄποψιν».

Πόθεν ἡ σύγχισις, ἐὰν περὶ αὐτοῦ πρόκειται, τοῦ Ἡροδότου; Τὴν πιστικὴν ἀπάντησιν δίδει ὁ καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Μιχαὴλ Σακελλαρίου (14/02/1912-16/08/2014) ὅστις ἀνέλυσε πλήρως τὴν ἑλληνικὴν προέλευσιν τῶν ὀνομάτων Κάδμος καὶ Φοῖνιξ. Ἐν ὀλίγαις:

- ἡ ρίζα «**φοιν**» σημαίνει ἐρυθρὸς καὶ παράγει λέξεις συναφῶν πρὸς τὸ ἐρυθρὸν ἐννοιῶν ὡς: **φοινῆεις** = κατακόκκινος, **φοίνιγμα** = κόκκινον, **φοινικάνθεμος** = ὁ ἔχων ἐρυθρὰ ἄνθη, **φοινίκεος** = πορφυροκόκκινος, **φοινικίς** = ἐρυθρὸν ὕφασμα, **φοινὸς** = βαθυκόκκινος
- **φοῖνιξ** = τὸ ἐκ τῆς τέφρας τοῦ ἀναγενόμενον πτηνὸν ἔχων πτέρυγας χρυσὰς καὶ πτέρωμα χρυσοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος.
- **Φοινατοὶ** = ὄνομα Ἑπειρωτικοῦ φύλου



Τὸ ὄνομα **Φοινίκη** ἐδόθη εἰς τὴν **Καρίαν**. Τὸ ὄνομα **Φοῖνιξ** ἐδόθη εἰς ὄρος καὶ ὄχυρον τῆς ἰδίας χώρας καθὼς καὶ εἰς ποταμὸν τῆς **Λυκίας**. **Φοινίκη** εἶναι ἐπίσης τὸ ὄνομα παραθαλασσίας πόλεως τῆς ἐν **Ἠπειρῷ Χαονίας** τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων τοποθετεῖ γεωγραφικῶς ὡς εὐρισκομένην περὶ τὰ Κεραύνεια ὄρη βορείως τοῦ Θυάμιδος ποταμοῦ. Συμπεραίνεται, ὅθεν, ὅτι τὸ ὄνομα **Φοινίκη** κυριαρχεῖ εἰς περιοχὰς ὅπου **οὐδέποτε ἐνεφανίσθησαν Σιμίται Φοίνικες**. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἰσχυρῶς δικαιολογεῖ τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ ὄνομα **Φοινίκη** δὲν ἐγενήθη εἰς τὸν Λίβανον, ἀλλὰ **ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων** εἰς τὸν ἐκεῖ κατοικοῦντα λαὸν ὡς ἐπιδιδόμενον εἰς τὴν βαφὴν ἀντικειμένων καὶ δὴ ὕφασμάτων με χρῶμα **φοινὸν**, ἦτοι ἐρυθρὸν.

Τὸ ὄνομα **Κάδμος** ἔφερον ὄρος καὶ ποταμὸς τῆς Καρίας πλησίον τῶν συνόρων μετὰ τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Λυδίας. Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερον βράχος τῆς νοτίου Ἰλλυρίας καὶ παραπόταμος τοῦ Θυάμιδος ποταμοῦ (Καλαμᾶ) ἐν Ἠπειρῷ. Τὴν λέξιν **Κάδμος** χρησιμοποιοῦν ἐπίσης οἱ Κρητες μετὰς ἐννοίας «δόρυ, λόφος, ἀσπίς».

Τὰ προαναφερθέντα συνάδουν πρὸς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ **Φοινίκη** τοῦ **Κάδμου** συμπίπτει πρὸς τὴν **Φοινίκη τῆς Ἡπειροῦ** καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν Σιμητικὴν Φοινίκη. Προσέτι ἡ **Καδμία Φοινίκη** ὀλίγον ἀπέχει τοῦ συνωνύμου παραποτάμου τοῦ **Θυάμιδος** ποταμοῦ. **Ἡπειρώτες**, ὅθεν, οἱ **Φοίνικες** τῆς **Βοιωτίας**. Ἐὰν, τέλος, δεχθῶμεν τὴν ἄποψιν τὴν θέλουσαν τοὺς Φοίνικας τοῦ Κάδμου ὡς προϋπαρχόντων τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων, καὶ πάλιν προκύπτει ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ὀρθῶς αὐτοαμφισβητήθη λέγων «ὡς ἐμοὶ δοκέει» δεδομένου ὅτι οὐδεμία ἀνάλυσις συνηγορεῖ εἰς τὴν ἄποψιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γραμμάτων ἐκ τῆς Σιμητικῆς Φοινίκης.

Ἐκ τοῦ πρώτου τεύχους τοῦ λήμματος «**Ἑλλάς**» τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ Ἡλίου μανθάνωμεν ὅτι Γεφυραῖοι ὀνομάζονται οἱ διαβαίνοντες θάλασσαν ἢ ποταμὸν, εἰς δὲ τὰς σημητικὰς γλώσσας «**γεφυραῖος**» σημαίνει «**διαβάτης**». Εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν ἐβδομήκοντα ὁ «**διαβάτης**» μεταφράζεται ὡς «**περάτης**» δι' ὃ καὶ οἱ διαβαίνοντες τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν ἐπωνομάσθησαν «**Ἐβραῖοι**». Πέραν τούτου, τὸ λεξικὸν Ἡλίου ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης προέρχεται καὶ ἡ ὀνομασία τοῦ ποταμοῦ **Ἐβρου** ἀλλὰ καὶ τῶν **Ἰβήρων**.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται πρόδηλον ὅτι παρὰ τὴν σαφῆν διαβεβαίωσιν τοῦ Ἡροδότου «περὶ τῆς Γεφυραίας καταγωγῆς τῶν σὺν Κάδμῳ Φοινίκων» οἱ Φοίνικες εἰς οὓς ἀναφέρεται ὁ ἱστορικὸς ἦσαν, ἐν τῇ πραγματικότητι, Ἑλληνες Ἡπειρώται.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὁ Ἡρόδοτος **δοκέει** καὶ οὐδόλως **θεωρεῖ** ὡς δεδομένην καὶ ἀληθῆ τὴν πληροφορίαν· δὲν γνωρίζει καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν 6.000 π.χ. γραφὴν τὴν ἀνευρεθεῖσαν εἰς τὸν παραλήμιον οἰκισμὸν τοῦ Δισπηλιοῦ Καστοριάς. Ἄγνοεῖ καὶ δὲν μνημονεύει τι περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων γραφῶν, γνωστῶν ὡς «**Γραμμικὴν Α** καὶ **Β**», τοῦ δεδοκιμασμένου πολιτισμοῦ τῶν Μινωιτῶν τῆς Κρήτης καὶ βεβαίως οὐδὲν γνωρίζει περὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς γραφῆς ἐκείνης. Ἄγνοεῖ καὶ δὲν μνημονεύει τὴν γραφὴν τῆς Κύπρου καὶ τὴν ἐξέλιξίν της. Ἄγνοεῖ τὰς δεδηλωμένας θέσεις τῶν γιγάντων τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως τῶν φωνασκούντων «**εἴμεθα γηγενεῖς**», «**εἴμεθα αὐτόχθονες**», εἴμεθα δηλαδὴ γενήματα αὐτῆς τῆς γῆς, αὐτῆς τῆς χθονός. Τέλος, ὁ μέγας οὗτος ἱστορικὸς δὲν μᾶς ἐνημερώνει εἰς τί ἐχρησίμευσεν ἢ ἄνευ φωνηέντων γραφῆ εἰς τοὺς ἐπιδιδόμενους εἰς τὸ ἐμπόριον Σιμητίας Γεφυραίους.

Ἀποτελεῖ κοινὸν τόπον ὅτι ὁ κάθε λαὸς ἐξελίσσεται καὶ παράγει ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τὰς ὁποίας δημιουργεῖ καὶ καλεῖται νὰ ἐπιλύσῃ. Ἐπὶ παραδείγματι οἱ πυγμαῖοι ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀμαζωνίου μετροῦν «ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πολλὰ» διότι ἀπλῶς καὶ μόνον αὐταὶ εἶναι αἱ ἀνάγκαι των. Ἀντιστοίχως, λεξιλόγιον καὶ ἀλφάβητον ἐπινοοῦν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸν χῶρον τῆς Μεσογείου μεγάλα πνευματικὰ προϊόντα παρήγαγον καὶ κατέγραφον μόνον οἱ Ἑλληνες. Εἶναι ἄκρως ὀξύμωρον οἱ καθ' ὅλα δημιουργικοὶ πρόγονοί μας νὰ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσουν κατάλληλον, διὰ τὰς ἀνάγκας των ἀλφάβητον, καὶ νὰ κατέφυγον οὕτω εἰς εἰσαγωγὴν γραμμάτων ἐκ τῶν ἐμπόρων τῆς Φοινίκης εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ἑλληνες ἔδωσαν ταυτότητα ἀποκαλώντας τους «Φοίνικες». Μέγιστον παράδειγμα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀνωτέρω σκέψεως ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τοῖς Ἑλλησι δημιουργία καὶ χρῆσις τῆς λέξεως «**φιλότιμον**». Οἱ Ἑλληνες ἔχουν τοιοῦτον συναίσθημα, οἱ Ἑλληνες ἐδημιούργησαν τὴν λέξιν. Οἱ μὴ Ἑλληνες ἀγωνίζονται νὰ μεταφράσουν, ἀντιληφθοῦν, κατανοήσουν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «φιλότιμον» πλὴν, παρὰ τὰς «φιλοτίμους» προσπαθείας των ἀδυνατοῦν νὰ ἀφομοιώσουν καὶ ἐνστερνωθοῦν τὴν ἔννοιαν· καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐγένετο ἄλλως! μὴ γαλουχηθέντες ἐλληνικῶς παραμένουν, παρὰ τὰς φιλοτίμους προσπαθείας των, μακρὰν τῆς δυνατότητος πλήρους ἀφομιώσεως τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως «**φιλότιμον**».

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς συνόρων λογικῆς «ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἑλληνικὸν», παραθέτωμεν τὴν ἀπείρου κάλους καὶ ἐλλείψεως σοβαρότητος κρατοῦσαν ἄποψιν τῆς συμβατικῆς ἐπιστήμης τὴν θέλουσαν τὸν πολιτισμὸν τῶν Μινωιτῶν νὰ ἔχη ἡλικίαν 5.000 ἐτῶν ἕως σήμερον. Τὴν ἄποψιν αὐτὴν στηρίζουν εἰς τὴν χρονολόγησιν τῶν εὐρημάτων τοῦ Ἔβανς περὶ τὰ Μινωικὰ παλάτια Κνωσσοῦ καὶ Φαιστοῦ. Καλῶς, διερωτᾶται τις· ὅμως δὲν ἀπαιτήθη χρόνος καὶ δὴ ἰκανότατος προκειμένου οἱ Μινωῖτες νὰ ἀποκτήσουν τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις ὥστε νὰ καταστοῦν ἱκανοὶ νὰ ὠκοδομήσουν τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα ἔργα; Ἀκούγεται μᾶλλον ἀστεῖα, ἐὰν ὄχι γελοῖα καὶ οὐδόλως ἐπιστημονικῆ, ἢ ἄποψις ἢ θέλουσα τοὺς Κρήτας νὰ ἔχουν χρόνον ζωῆς ἴσον μὲ ἐκεῖνον τῶν ἀνευρεθέντων καὶ χρονολογηθέντων κτισμάτων. Ἡ ἡμετέρα ἐμπειρικὴ ἀντίληψις θέλει τοὺς Κρήτας, ὡς καὶ πάντα ξένον πρὸς αὐτοὺς λαὸν, ἀνίκανον νὰ ἐγερθῇ μίαν πρωίαν καὶ νὰ ἀποφασίζῃ, ἄνευ γνωσιολογικοῦ παρελθόντος, τὴν ἀνοικοδόμησιν τοιαύτης ἐμβελείας κτισμάτων. Λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψιν τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Μινωιτῶν Κρητῶν, μέσων, ὁ χρόνος ὠριμάνσεως τῶν Κρητῶν πρέπει νὰ ἀνέρχεται εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιετηρίδων. Μία τοιαύτη ὅμως ἄποψις ἀντίκειται πρὸς τὴν συμβατικὴν ἐπιστήμην καὶ οὕτω ἀφορίζεται¹.

Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐννοίας «φοινικήια» γράμματα μᾶς δίδει εἰς τὸ σύγγραμμα «περὶ τῆς γνησίας προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, τυπωθὲν ἐν Ἀγία Πετροπόλει ἐν ἔτη 1829. Εἰς τὸ τμῆμα Α, κεφάλαιον Α, σελὶς 17, ὅπου πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ Ἴωνες ἀπεκάλουν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀλφαβήτου «φοινικήια» διότι ἐγράφοντο ἐπὶ φύλλων τῶν ἐν τῷ Λιβάνῳ φυομένων φοινίκων. Ἐκ τῆς ὑποσημειώσεως (α) τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου, σελὶς 17 μακρόθεν ὅτι ὁ **γραμματικὸς Μελάμπους**, ἐκθειάζων τὴν εὐρεσιν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γραφῆς, λέγει ὅτι **τοὺς χαρακτῆρας τῶν στοιχείων παρέδωκεν ὁ Ἑρμῆς τοῖς ἀνθρώποις, ἐν φοίνικος φύλλοις**.

Ἀντίθετον γνώμην πρὸς Ἡρόδοτον, καὶ βεβαίως γνώμην μὴ συμβαδίζουσα πρὸς τὰς «παραδεκτὰς» θέσεις τῶν ὀπαδῶν, ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τῆς συμβατικῆς γλωσσολογίας, ἐκφράζει ὁ Σικελιώτης Διόδωρος ὅστις ἱστορεῖ, καὶ δὲν δοκεῖ, ὅτι ὁ «πατήρ-[Ζεὺς]» ἔδωκεν εἰς τὰς Μοῦσας τὰ γράμματα καὶ τὴν τῶν ἐπῶν σύνθεσιν τὴν προσαγορευομένην ποιητικὴν (Βιβλίον Ε', κεφάλαιον 74, τμῆμα 1). Ὁ δὲ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου εἰς τὸ σύγγραμμα «περὶ τῆς γνησίας προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, κατὰ τὸν Σικελιώτην Διόδωρον, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα διεσώθησαν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ παρεδόθησαν εἰς μόνους τοὺς Πελασγοὺς, δι' ὃ καὶ τὰ γράμματα μνημονεύονται ὡς «Πελασγικὸς ἀρχαῖος ἀλφάβητος». Ὁ Πausanias ἀναφέρει ὅτι ἀνέγνωσεν ἀρχαίαν ἐπιγραφὴν ἐν Μεγάροις εἰς ἓν ἐκ τῶν παλιωτάτων λιθίνων Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη χρονολογεῖται σήμερον περὶ τὸ 1678 π.χ. ἤτοι πολὺ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Σιμητῶν Φοινίκων εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας. Τέλος, ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος ἀποδίδει τὰ γράμματα εἰς τὸν πρῶτον ποτε θυσιασθέντα καὶ ἐσταυρωθέντα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν Τιτάνα Προμηθεῖα (Προμηθεὺς Δεσμώτης, στοῖχος 459.

Τὰ πρῶτον Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον φέρεται ὡς ἔχων 16 μόνον γράμματα τὰ:	A B Γ Δ E I K Λ M N O Π P Σ T Y
---	------------------------------------

¹ Καὶ βεβαίως ὁ γράφων θὰ χαρακτηρισθεῖ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὡς «Καραγκιόζης», τοῦ πρώτου χαρακτηρισμοῦ δοθέντος ὑπὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ ταγοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μεγάλου διδασκάλου καὶ ἀκαδημαϊκοῦ ἀξ. κ.κ. Μπαμπινιώτη, ὅταν ὁ γράφων ἀπετόλμησεν νὰ ἀμφισβητήσῃ δημοσίως τὴν ὀρθότηταν ὀρισμένων λέξεων τοῦ λεξικοῦ τοῦ διδασκάλου. Μέγας τίτλος τιμῆς.

Τινές νομίζουν ότι ο Παλαμήδης προσέθεσε τέσσερα ακόμη γράμματα κατά τον Τρωικόν πόλεμον	Θ	Φ	Χ	Ξ
Τέλος, κατ' άλλους από κοινού οι Σικελιώτης Ἐπίχαρμος καὶ Κεῖος Σιμωνίδης καὶ κατ' άλλους μόνον ὁ Κεῖος Σιμωνίδης προσέθεσαν τὰ:	Η	Ω	Ζ	Ψ

Ὑποθεθῆσθω ὅτι ἅπαντα τὰ προαναφερθέντα περὶ ἀλλοδαπῆς προελεύσεως τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι γραμμάτων εἶναι ἀληθῆ. Οὐδαμοῦ εἰς τὰ προαναφερθέντα ἀνευρίσκομεν πληροφορίας περὶ τῶν πόσων καὶ ποίων γραμμάτων εἰσήχθησαν. Εἶναι προφανές ὅτι οἱ μὴ διαθέτοντες φωνήεντα σιμηῆτες φοίνικες δὲν παρέδωσαν φωνήεντα εἰς τοὺς Ἴωνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας.

Πῶς ἐξηγεῖ ἄραγε ἡ συμβατικὴ ἐπιστήμη ὅτι οἱ ἀφωνήεντοι Φοίνικες παρέδωσαν εἰς τοὺς πολυφωνήεντους Ἕλληνας τὰ φωνήεντα **Ἄλφα**, **Ἐ ψιλόν**, **Ἰῶτα**, **Ὀ μικρὸν** καὶ **Ἦ ψιλόν** τὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰς τὸ τοῖς πᾶσιν ἀποδεκτὸν ὡς πρῶτον ἀλφάβητον τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης; Σημειώσατε δὲ ὅτι τοῦτο τὸ ἀλφάβητον ἀποτελεῖται ἐκ δεκαεξὶ γραμμάτων ἐξ ὧν τὰ πέντε φωνήεντα! Βεβαίως ὑπάρχει καὶ ἡ ἕτερα θεωρία πολλαπλῶς προβαλλομένη ὑπὸ τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος ἢ θέλουσα τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀντέγραψαν καὶ ὡς ἄριστοι ἀντιγραφεῖς νὰ ἐβελτίωσαν τὰ ἀντιγραφῆν ἀλφάβητον.

Ὅμως ἀνεξαρτήτως θεωρίας, οὐδαμοῦ ἀνευρίσκομεν πληροφορίας περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἀποκαλουμένων σήμερον ὡς παρωχημένων γραμμάτων, ἤτοι τῶν **«στίγμα (C)»**, **«δίγαμμα (F)»**, **«κόππα (Q)»**, **«σαμπι (X)»** καὶ **«σάν (M)»**. Ἐν τούτοις τὰ γράμματα ταῦτα ἔχουν συγκεκριμένην θέσιν εἰς τὴν ἀλφάβητον καὶ μετέχουν εἰς τὸ σύστημα ἀριθμήσεως τῶν προγόνων μας. Καὶ βεβαίως οὐδαμοῦ ἀνευρίσκομεν πληροφορίαν περὶ τοῦ, τίς οἶδεν πῶς καὶ πόθεν ἐπινοήθη, καταπληκτικοῦ γράμματος γνωστοῦ ὡς **«γιῶτ (j)»**, τὸ ὁποῖον προφανῶς οἱ πρόγονοι ἠγνόουν, ἄλλως κάπου θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο, κάπου θὰ ἀνευρίσκετο ἔστω μία φορά, μία ἀναφορά. Παρὰ τὰς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν πρωτίστως καταστροφᾶς τῶν μνημείων καὶ βιβλιοθηκῶν τῶν προγόνων μας, ἐν τούτοις, εἰς τὸ μόνον 5% τῆς διασωθείσης βιβλιογραφίας τῶν προγόνων ἀνευρίσκομεν πληροφορίας διὰ τὰ πάντα πλὴν τοῦ γιῶτ. Καὶ ὅμως, οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος δάσκαλοι ἐπιμένουν εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐνός φαντάσματος τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν ὅπου δεῖ καὶ ὡς δεῖ προκειμένου νὰ καλύψουν τὴν ἄγνοιάν των.

Διαπιστοῦται, ἐν προκειμένῳ, ὅτι ἡ συμβατικὴ ἐπιστήμη περιορίζει, λόγῳ ἐλλείψεως ἐπιστημονικῶν εὐρημάτων, τὴν παρουσίαν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν σημερινὴν των πατρίδα μόνον εἰς τὸ 1.200 π.χ. παρὰ τὰ τόσα φωνασκοῦντα περὶ τοῦ ἀντιθέτου εὐρήματα, ὡς ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸν παραλήμιον οἰκισμὸν τῆς Καστοριάς καὶ τὰ ἕτερα ἐξαιρετικῆς σημασίας καὶ ἀξίας εὐρήματα τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ἄρη Πουλιανοῦ. Ἀντιθέτως, οἱ ἴδιοι ἐπιστήμονες, οὐδεμίαν δυσχέρειαν ἔχουν νὰ ὁμολογοῦν τὴν ὑπαρξίν ἐνός ἀνυπάρκτου γράμματος τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν κατὰ κόρον εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ αἰτιολογήσουν, τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων μορφῶν τῶν λέξεων καὶ διὰ τῶν ῥημάτων. Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ τελοῦντα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν συγρόνων μεγάλων διδασκάλων τοῦ γένους.

Πῶς νὰ μὴ ἀναφωνήσωμεν: «ἄφες κύριε τὰ παιδιά, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν!» καὶ ἀκόμη πῶς νὰ μὴ μνημονεύσωμεν, με ἀφορμὴν τὰ ὅσα οἱ γλωσσολόγοι διδάσκαλοι μᾶς διδάσκουν περὶ ἐλληνικῆς γλώσσης, τὴν θείας προελεύσεως παροιμίαν τὴν λέγουσαν «οὐδεὶς μωρότερος τοῦ ἱατροῦ ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ διδάσκαλος!».

Διὰ τὴν πληρότητα τῆς παρουσίας ἐργασίας παρατίθεται ἡ πλήρης ἀλφάβητος τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἢ διαθέτουσα 29, τῶν στίγμα καὶ δίγαμμα συμπριλαμβανομένων εἰς τὴν ὄνην θέσιν, καὶ οὐχὶ 24 γράμματα, ὡς ἡ συμβατικὴ γραμματικὴ ἐπιθυμεῖ καὶ παρουσιάζει. Τῷ ὄντι τὰ γράμματα **στίγμα**, **δίγαμμα**, **κόππα**, **σαμπὶ** καὶ **σάν** ἐγκατελήφθισαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὸν γραπτὸν λόγον, ὅμως ἀκόμη καὶ σήμερον ἀκούγονται εἰς τὸν μελωδικὸν λόγον ὀρισμένων νησιωτικῶν κυρίως ἐκφορῶν τοῦ Ἑλληνος λόγου. Οὕτω τὸ «καὶ» προφέρεται εἰς Κρήτην καὶ Ῥόδον ὡς «κτσιέ», ἢ λέξις «ταραχὴ» ἀκούγεται ὡς «ταρασσιή» κ.ο.κ.

ἀριθμητικὴ ἀξία	Γράμμα	Όνομασία
1	A	α Ἄλφα
2	B	β Βῆτα
3	Γ	γ Γάμμα
4	Δ	δ Δέλτα
5	E	ε Ἑ ψιλόν
6	Ϛ	Ϛ Στίγμα
	Ϝ	Ϝ Δίγαμμα
7	Z	ζ Ζῆτα
8	H	η Ἡτα
9	Θ	θ Θῆτα

ἀριθμητικὴ ἀξία	Γράμμα	Όνομασία
10	I	ι Ἴωτα
20	K	κ Κάππα
30	Λ	λ Λάμβδα
40	M	μ Μῦ
50	N	ν Νῦ
60	Ξ	Ξι (ξει)
70	O	ο Ὅ μικρὸν
80	Π	π Πι
90	Ϟ	Ϟ Κόππα

ἀριθμητικὴ ἀξία	Γράμμα	Όνομασία
100	P	ρ Ῥῶ
200	Σ	σ, ς Σίγμα
300	T	τ Ταῦ
400	Υ	υ Ὑ ψιλόν
500	Φ	φ Φι (φεῖ)
600	X	χ Χι (χεῖ)
700	Ψ	ψ Ψι (ψεῖ)
800	Ω	ω Ὠ μέγα
900	Ϡ	Ϡ Σαμπὶ
10.000	Μ	μ Σάν

Τέλος παρατίθεται ἀρχαιοτάτη πλάξ πρωίμου Ἑλληνικῆς γραφῆς.



Ἐπιτυμβία πλάξ ἀρχαϊκῆς γραφῆς ἀνευρεθεῖσα εἰς Θῆραν.

Ἐμφανίζει τὰ σύμφωνα:

- «KH» ἀντὶ τοῦ «X»
- το «σάν» (M) εἰς τὴν θέσιν τοῦ «Σ»
- Αναγράφονται τὰ ὀνόματα:
 - ✓ PEKMANOP (PHEANOP),
 - ✓ APKHAGETAM (APXAGETAS)
 - ✓ PROKLEM (PROKLHS)
 - ✓ KLEAGOPAM (KLEAGOPAS)
 - ✓ PERAIEYM (PERAIEYS)

Πάντα τὰ προαναφερθέντα πείθουν ὅτι οἱ γίγαντες τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ θεμελιωταὶ τῆς παγκοσμίου γνώσεως εἶχον ἀπόλυτον δίκαιον λέγοντες: εἴμεθα αὐτόχθονες, εἴμεθα γηγενεῖς.

Τῷ ὄντι, εἴμεθα γένημα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς! ἐσπάρθημεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐγενήθημεν ὑπ' αὐτῆς!

Ἰωάννης Καραδημητρόπουλος